

POMLADNA PRAVLJICA: ZAKAJ JE SNEG BEL?

Preberi pravljico, nato si izberi eno nalogo:

- v naravi poišči rastline, ki nastopajo v zgodbi,
 - ilustriraj rastline, ki nastopajo v zgodbi,
 - pobarvaj cvetlice z ustreznimi barvami (glej spodaj), jih izreži in razvrsti v pravilnem vrstnem redu (glede na zgodbo).
-

ZAKAJ JE SNEG BEL?

Nekoč si je sneg zaželel barvo. Postalo mu je hudo, ker je videl vsepovsod polno pisanih barv: rumeno, vijolično, rdečo, zeleno, belo; le sneg je bil brez barve. Odločil se je, da poišče mati naravo.

Ko jo najde jo vpraša: »Mati narava, prosim, daj še meni malo barve, brez nje sem tako pust in žalosten«. Naravi se sneg zasmili in mu reče: »Pojdi na travnik k cvetlicam in jih prosi za barvo, ki ti je najbolj všeč.«

Sneg je hodil in našel travo.

Počepnil je k njej in jo prosil: »Trava, prosim, daj mi malo tvoje zelene barve.«

»Kaj pa misliš,« je rekla trava, »svojo barvo imam samo zase.«

Žalostno je odšel sneg naprej. Pod grmom pa so se hihitale rumene trobentice.

Počepnil je k njim in jih prosil: »Trobentice rumene, ali mi daste malo svoje barve?«

»Kaj pa misliš sneg,« so rekle trobentice, »svojo barvo imamo samo zase.«

Sneg se je odpravil dalje. Na poti je srečal drobne cvetlice.

»Kdo ste?« je vprašal sneg.

»Me smo drobne vijolice in kdo si ti?« so jo vprašale vijolice.

»Jaz sem sneg, rad bi malo vaše vijolične barve.«

»Kaj pa misliš sneg, svojo barvo imamo samo zase«, so rekle vijolice.

Sneg je zopet postal žalosten in odšel naprej iskat barvo. Na vrtu ob hiši je zagledal veliko rdečih tulipanov.

»Kdo ste ve cvetlice, ki imate tako lepo rdečo barvo?«

»Mi smo rdeči tulipani, kaj pa bi rad?«

»Rad bi malo vaše lepe rdeče barve«, je rekel sneg.

»Kaj pa misliš sneg, svojo barvo imamo samo zase«, so rekli tulipani.

Tako je bil sneg še vedno brez barve. Hodil je od cvetlice do cvetlice in vse so mu enako odgovorile. Postajal je vedno bolj žalosten in nazadnje zajokal.

Oglasil se je droben glasek . »Zakaj pa jočeš sneg?« Bili so zvončki.

»Kaj nebi jokal, vse cvetlice sem prosil za barvo, pa mi je nobena ne da. Brez barve sem tako pust in grd.« je rekel sneg.

Zvončki so zaklicali: »Mi ti jo damo kolikor hočeš.«

Tako je sneg dobil barv, od tedaj je bel.

Ker si bila tako prijazna, da si mi dala tvojo barvo', je rekel sneg, 'boš ti prva rožica, ki bo vsako leto prikukala izpod mojega snega in imenovala se boš zvonček'.

OD TAKRAT ZVONČKI LAHKO CVETIJO TUDI, KO JE NA TRAVNIKU ŠE SNEG.

In če zelo dobro pogledaš to rožico, lahko vidiš, da na njenih lističih še danes manjka nekaj bele barve.

